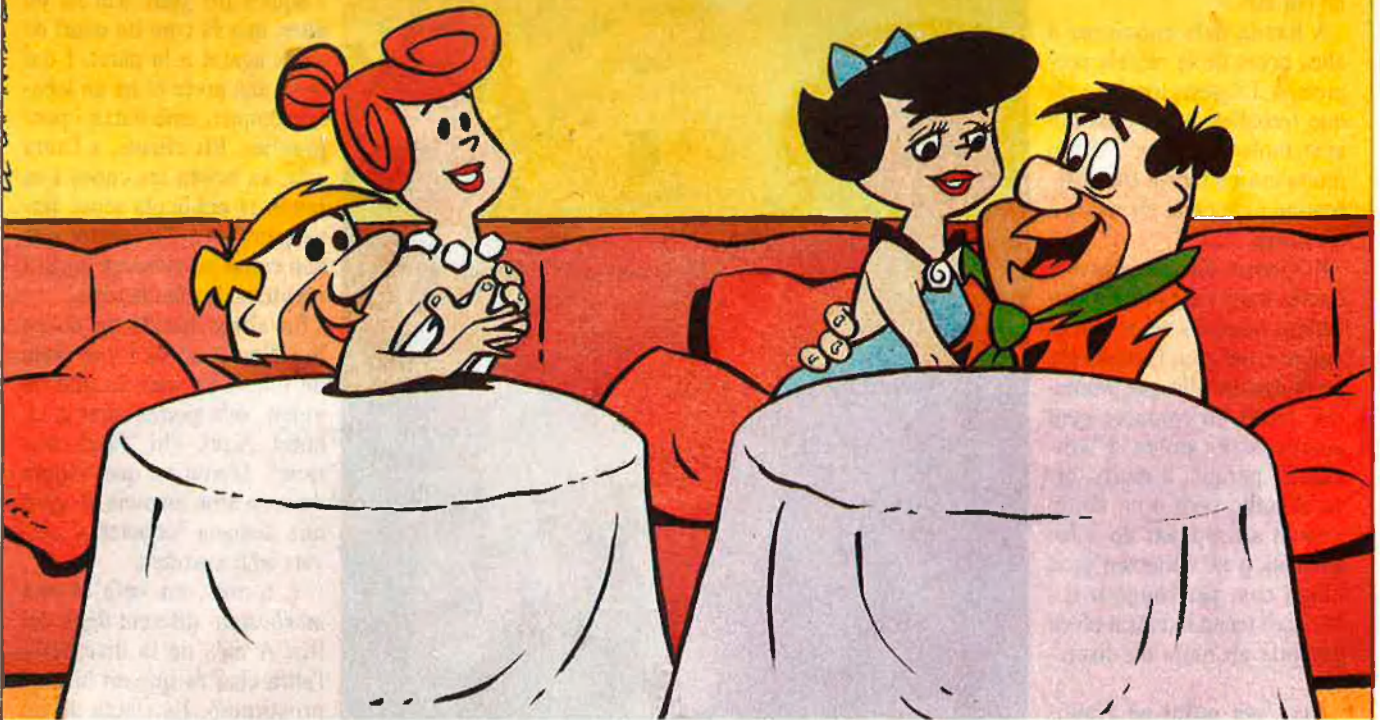

Doble parella a l'as

Practicar l'itinerari de parella o aconseguir una nit de sexe "diferent" és possible, d'una manera molt còmoda, en certs locals de barcelona.

IABADABADUUUU

De nit, la tria per fer una copa és prou variada. Hi ha bars amb billar i bars sense. Hi ha bars amb música i bars sense. Hi ha bars amb servei de sandvitxos i bars sense. N'hi ha molts d'altres i hi ha els bars "especials per a parelles". On, a més, tenen música, billars i, encara que no hi donin sandvitxos, hi ha qui s'hi menja uns bistecs que déu n'hi do.

Aquests locals s'anuncien com a paisatges d'ambient liberal perfectes per a l'intercanvi de parelles. Així de senzill: una parella (a la porta no demanen cap certificat que ho provi, és clar) hi va quan en vol conèixer una al-

tra. Però al capdavant, congreguen una pila d'enganxats al sexe que hi poden practicar l'exhibicionisme, participar en un entrenament a bastant més de quatre veus o simplement mirar.

La idea és que els que hi van no tenen prejudicis, encara que no obliguen a ningú a res. D'aquí ve l'"ambient liberal" que sol acompanyar els anuncis inserits en la premsa. S'aquí ve també que uns quants afegeixin, als mateixos anuncis, l'avís que al seu local es fan *sexy-shows* amb la col·laboració d'esportanis.

Apunt d'una nit: "El local té tres pisos. Al primer, la barra,

amb espelmes i cendrers. Al segon, uns sofàs voltats de plantes de plàstic. Al tercer, uns altres sofàs, més grans i, en una habitació sense porta, un llit rodó. La funda blava sembla neta i els quatre coixins que hi ha escampats també. La majoria de parelles s'han instal·lat al tercer, pel seu compte, sense fer doblats ni tríos.

Però al primer pis es prepara un repòquer. La noia que hi ha darrere la barra proposa de fer un concurs, a veure qui la té més grossa. Hi ha tres parelles i tres homes sols. La relacions públiques, una morena amb els ulls molts fos-

cos, ha explicat que els homes sols només hi entren si són clients de la casa, cosa que vol dir que hi han anat altres vegades acompanyats. La relacions públiques, com que el concurs no tira endavant, proposa un altre numeret. Es treu els pantalons (ja fa una estona que practica el *topless*). No porta bragues, només mitges blanques amb lligacama. Es posa de genolls a la barra i demana a veure qui li'l vol menjar. Un home s'avança i s'hi amorra, a peu dret. Al cap d'una estona, la dona que l'acompanya s'agenolla al seu davant. Al cap de poc xucla amb ganys. La pa-

rella que hi ha al costat és molt jove. Fa una estona que es petonegen. Ella és preciosa. Sospira mentre ell la toca, sense deixar de mirar-se la barra. Els tinc a dos pams. Ella se li ha aferrat al coll i ell li ha posat la mà entre les cames. Quan la relacions públiques i companyia acaben el numeret, la parella jove deixa els tamborets. Van cap a dalt. Els pregunto si puguen sols. Diuen que sí, que és la primera vegada que vénen a un bar així.

A banda dels encontres a altes hores de la nit, els propietaris d'aquests locals, o els que treballen per a ells, fan anar molt el telèfon. Passen molta estona rebent trucades, fent-ne i apuntant els noms a les llistes.

Es podria dir que des d'aquests bars s'organitzen trobades a totes les mans que es vulgui i, per tant, compleixen perfectament allò que prometen: posar en contacte gent morbosa (en diuen d'"ambient") perquè, a molts, els va el rotllo però o no s'atreveixen a proposar-ho a les amistats o no coneixen prou ningú com per suggerir-ho. Per això tenen interès a oferir garantia absoluta de discreció.

Així, per posar-ne alguns exemples, el control a la porta a càrrec de la o del relacions públiques és sever i es fa obrint un finestró de la porta (El Niu), amb un circuit de vídeo (Encuentros) o amb una porta mirall de dalt a baix que és transparent des de dins (La Nit).

LLENÇOLS DE RAS

Apunts d'una altra nit: a la barra hi ha dues dones. El relacions públiques explica que són allí perquè són clientes i que probablement la seva parella arribarà després. Darre la barra hi ha tot de màscars penjades a la paret. I, al costat de les ampolles, una

mica de *sex-shop*. Hi ha una pista, on ara no balla ningú, i una porta. Que du a una habitació amb sofàs i tele (una pel·lícula pornogràfica, és clar). Hi entren tres parelles. Dos, uns homes molt elegants amb dues nenes de fira. L'altra, un senyor que ronda els cinquanta i una dona no gaire més jove. Una altra porta dona accés a la tercera sala. Hi ha un llit rodó, amb llençols de ras. Els coixins també son de ras. Al costat d'aquest llit gran, n'hi ha un altre, que és com un quart de lluna agafat a la paret. I darrere una porta hi ha un lavabo complet, amb dutxa i penjador. Els clients, a l'altra sala, es beuen les copes i es miren la pel·lícula sense fer-ne gaire cas. Els quatre que han entrat junts beuen junts. I els altres dos fan la seva.

En altres locals no tenen llit. Només sofàs i una taula de billar. La idea és que, si volen, se'n poden anar a un hotel. Aquí, s'hi "fa el contacte". D'aquí ve que tinguin un suro amb anuncis de gent que demana "contactar" clavats amb xinxetes.

I, a més, un sofà té una *morbositat* diferent de la del llit. A més de la discreció, l'altra clau és que no hi hagi prostitució. Es tracta de no tenir-hi res a veure i, abans que els preguntis res, els propietaris dels locals insisteixen que no admeten professionals. Vaja, que ells no n'hi porten. La gent que va a aquests bars no vol pagar pels serveis (o ho fa en altres llocs), sinó trobar gent com ells. Allí, tothom ha de ser *goodfellas*. Però no hi ha manera de saber si hi ha homes que hi van acompanyats d'una parella pagada. L'altra incògnita té a veure amb els *meublés*.

Resulta curiós, només això, que quatre d'aquests locals de Barcelona siguin a menys de cinc-cents metres del popular *meublè* "La Casita Blanca", a

l'avinguda de l'Hospital Militar. I com que bastants parelles s'ho fan soles, és probable que un percentatge dels clients respongui a parelles que necessiten muntar-s'ho d'amagat o simplement fora de casa i que en comptes de pagar una habitació amb mirall prefereixen un sofà a mitja llum. S'hi fan el *bistec* per les dues mil cuques que costa cada copa.

Apunts d'una altra nit: només sofàs. Una cartolina a la paret avisa que divendres se celebrarà una festa. I que serà molt divertida. Segur que sí, perquè sona a orgia. Als sofàs hi ha poques parelles soles. Excepte en un racó. Són dos homes estirats al costat d'una dona que ensenya els pits. Només això. Però es belluguen bastant tots tres. Quasi a les fosques, al costat d'ells hi ha una dona. Sí, se'ls mira.

A la barra, la relacions públiques veu encendre's un focus verd. Vol dir que truquen el timbre. Va cap a la porta. Parla amb un home jove. Va tot sol. Li demana si sap de què va el local. No el deixa passar. Una jove, està sola, em convida a fumar. Va bastant pintada.

Com que cap organització de consumidors no es prendrà la molèstia d'investigar si els locals compleixen la seva paraula, depenen del prestigi que adquireixin entre l'*ambient*. I aleshores, encara que assegurin que no tenen res contra els altres, comencen les insinuacions. I el propietari d'un local no ho diu, però ho deixa veure, que l'altre hi tenia professionals. I l'altre parla del local que li fa la competència tot comentant, de passada: "¡Ah! ¿Hi has anat? ¿I que? Segur que hi has vist una pila d'homes sols. Aquí no ho veuràs, això". I la resposta a la incògnita depèn com es miri. El crèdul dirà que són coses de la competència comercial

i el desconfiat dirà que si hi ha rumors deu ser que algú fa soroll.

I, a l'últim, han aparegut els recels. Luis Cárdenas, propietari de La Nuit, va sortir al programa *La vida en un xip* de TV3. Alguns opinen que no convenia a l'*ambient*. Cárdenas, ofereix a EL TEMPS totes les fotos que calgui del local, però pagant. EL TEMPS, és clar, va refusar l'ofertament. Manolo Onate, propietari d'Encuentros i d'El Niu, recela també de la premsa. Diu que ho tergiversen tot. Si de cas, acceptaria un reportatge sobre el seu local, i res més, com els que li fa la revista *Lib*. Un reportatge publicitari, és clar.

La resta d'incògnites se les ha de resoldre cadascú. Anant-hi. Hi ha locals d'aquests a Madrid i Barcelona, que és la ciutat amb més tradició i clientela, i menys en altres ciutats.

A Barcelona, hi ha, Happy Moon, al carrer de Madrazo, obert de sis a onze per a l'*ambient* liberal i d'onze a tres per a les parelles; La Nuit, al carrer d'Agramunt, obert de set a les tres, amb festes els divendres; El Niu, al carrer de Ballester, obert de set a tres; Encuentros, a l'avinguda de l'Hospital Militar, obert de set a tres, amb espectacles amb espontanis; Ruben's, al carrer d'Atenes, obert de set a tres, d'*ambient* liberal; Blau Nit, al carrer de Mallorca, obert de set a tres, per a intercanvi de parelles i amb festes de tant en tant. Per als no iniciats, la millor hora és a la tarda. Les primeres hores, els locals treballen rebent gent nova, explicant-los de què va, fent "contactes". I fent moltes telefonades. Després de les onze, pam més pam menys, la nit i les copes dissipen l'*ambient*. L'*ambient* dissipat és més distret.

Apunts de l'última nit: "Tornar-hi. Ben acompanyat".

Q. Goicoechea